

Office of Agricultural Affairs
Royal Thai Embassy
Jakarta

ความเคลื่อนไหวด้านการเกษตร ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

มกราคม 2567

www.opsmoac.go.th/jakarta-home

[oaa_jakarta](#)

Office of Agricultural Affairs - Royal Thai Embassy - Jakarta

สวนยาง จ.สุมาตราใต้ กลายเป็นสวนปาล์มน้ำมันและไร้อ้อย

นาย Uhendi Haris รองผู้อำนวยการสมาคมยางอินโดนีเซีย (Gapkindo) เปิดเผยว่า สถานการณ์อุตสาหกรรมยางพาราในอินโดนีเซียกำลังตกต่ำอย่าง ต่อเนื่อง ประสิทธิภาพการผลิตและการส่งออกยางธรรมชาติลดลงทุกปี โดยตั้งแต่ปี 2560 ที่อุตสาหกรรมยางธรรมชาติในประเทศมีการผลิตและการส่งออกสูงที่สุด แต่ในปีต่อๆ มา ตัวเลขดังกล่าวลดลงอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน หนึ่งในสาเหตุหลักคือผลกระทบจากการลดลงของพื้นที่สวนยาง เนื่องจากมีเปลี่ยนพื้นที่สวนยางพาราไปปลูกพืชชนิดอื่นที่ทำได้มากกว่า รวมถึงรัฐบาลปัจจุบันให้ความสนใจกับยางพาราลดน้อยลงด้วย

ข้อมูลของ Gapkindo ในปี 2560 อินโดนีเซียมีการผลิตยางธรรมชาติประมาณ 3.6 ล้านตัน โดยมีการส่งออก 3.2 ล้านตัน มูลค่าสูงถึง 5.58 พันล้านเหรียญสหรัฐแต่ตัวเลขนี้ปรับตัวลดลงอย่างต่อเนื่อง ผลผลิตยางธรรมชาติในปี 2561 ลดลงเหลือ 3.53 ล้านตัน การส่งออก 2.95 ล้านตัน และ ในปี 2562 มีการผลิต 3.3 ล้านตัน ส่งออก 2.58 ล้านตัน ในปี 2563 เกิดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ผลผลิตลดลงเหลือ 3.04 ล้านตัน มีการส่งออกเพียง 2.46 ล้านตัน ในปี 2564 การผลิตอยู่ที่ 3.05 ล้านตัน ส่งออก 2.38 ล้านตัน และ ในปี 2565 การผลิตลดลงเหลือ 2.65 ล้านตัน การส่งออก 2.08 ล้านตัน คิดเป็นมูลค่า 3,650 ล้านเหรียญสหรัฐ ขณะที่ในปี 2566 คาดว่ามูลค่าการส่งออกจะอยู่ที่ 2,510 ล้านเหรียญสหรัฐเท่านั้น แม้ว่ายางพาราจะมีสัดส่วนในผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศไม่มาก แต่ยังคงนำเงินตราต่างประเทศมาสู่อินโดนีเซีย ดังนั้น รัฐบาลควรรักษาความยั่งยืนของอุตสาหกรรมยางพารากายในประเทศไว้

นอกจากนี้ นาย Uhendi ได้พูดถึงการขยายพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันขนาดใหญ่ในอินโดนีเซีย ซึ่งความจริงแล้ว พื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันกำลังยึดพื้นที่สวนยางทั้งของเกษตรกรรายย่อยและรัฐวิสาหกิจ ผ่านบริษัท PT Perkebunan Nusantara III (Persero) ซึ่งดำเนินธุรกิจด้านการจัดการ การแปรรูป และการตลาดของผลิตภัณฑ์จากพืช ทำให้เกิดปรากฏการณ์แก่งแย่งที่ดิน (land grabbing) นอกจากนี้ ปาล์มน้ำมันแล้ว ยังรวมถึงอ้อยที่กำลังแย่งพื้นที่ดินสวนยาง และโครงการความมั่นคงทางอาหารของรัฐบาลส่งผลให้มีการตัดโค่นยางพาราทำให้ผลผลิตลดลงไปด้วย ซึ่งส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางพาราของประเทศ ทั้งนี้ นาย Uhendi รู้สึกผิดหวังที่กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่สวนยางที่กำลังลดลงจากสถานการณ์ดังกล่าว

ที่มา : หนังสือพิมพ์ Kumparan วันที่ 1 มกราคม 2567

กระทรวงเกษตรเร่งรัดโครงการฟื้นฟูสวนปาล์มน้ำมันประชาชน

เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2567 นาย Andi Nur Alam Syah อธิบดีกรมพืชเศรษฐกิจ กระทรวงเกษตร ได้เปิดเผยหลังการประชุมเชิงปฏิบัติการ หัวข้อ "การเสริมพลังให้กับเกษตรกรรายย่อยผ่านโครงการฟื้นฟูสวนปาล์มน้ำมันประชาชน: ความร่วมมือและความยั่งยืน" (Empowerment of farmers through the People's Palm Oil Rejuvenation program: Collaboration and Sustainability) ณ เมืองปอนเตียนัค จ.กาลิมันตันตะวันตกว่า กระทรวงเกษตรอยู่ระหว่างเร่งดำเนินการโครงการฟื้นฟูสวนปาล์มน้ำมันเพื่อประชาชน (The People's Palm Oil Rejuvenation program: PSR) ซึ่งเป็นความร่วมมือที่จะช่วยแก้ปัญหาเชิงกลยุทธ์และเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับธุรกิจสวนปาล์มน้ำมัน ทั้งการรักษาความยั่งยืนของห่วงโซ่อุปทาน

และสวัสดิการของผู้ประกอบการ รวมถึงเกษตรกรรายย่อยด้วย นอกจากนี้ กรมพืชเศรษฐกิจได้ส่งเสริมและเสริมสร้างศักยภาพของเกษตรกรรายย่อย ผ่านการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการพัฒนาทรัพยากรบุคคลสำหรับเกษตรกรรายย่อย เช่น การให้ทุนการศึกษา การฝึกอบรมเรื่องปาล์ม น้ำมัน การปรับปรุงธรรมาภิบาล การให้คำปรึกษาแนะนำ และการเป็นหุ้นส่วน เป็นต้น

ความร่วมมือถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับการแข่งขันทางธุรกิจและความยั่งยืนของอุตสาหกรรม ในอนาคต ความร่วมมือระหว่างเกษตรกรรายย่อยและบริษัทปาล์มน้ำมันเป็นพื้นฐานสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน การดำเนินความร่วมมือ ในการดำเนินโครงการ PSR บริษัทปาล์มน้ำมันจะได้รับประโยชน์จากการรับประกันเกี่ยวกับจัดหาแหล่งวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมแปรรูป ในขณะที่เกษตรกรรายย่อยจะได้รับ ความมั่นคงด้านราคาที่มีเสถียรภาพของผลผลิตปาล์มสด (Fresh Fruit Bunch) ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อรายได้หรือสวัสดิการของเกษตรกรรายย่อยอีกด้วย

ที่มา : กรมพืชเศรษฐกิจ วันที่ 25 มกราคม 2567

การขับเคลื่อนในการพัฒนาเพื่อสร้างความยั่งยืนด้านการประมง

นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง เปิดเผยว่า การกิจที่ได้รับมอบหมายจากประธานาธิบดี Joko Widodo ตอนเข้ารับตำแหน่งเมื่อปี 2563 คือ การสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจ ควบคู่ไปกับการดูแลรักษาระบบนิเวศ จึงเป็นที่มาของนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจสีน้ำเงินที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมกิจกรรมทางทะเลและประมงอย่างยั่งยืน รวมถึงการขยายพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเล การจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การติดตามและควบคุมพื้นที่ชายฝั่งและหมู่เกาะขนาดเล็ก ตลอดจนการแก้ปัญหาขยะพลาสติกในทะเล

นโยบายหลักที่รัฐบาลให้การส่งเสริมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน คือ นโยบายการจัดการสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง (PIT) และการบริหารจัดการผลิตภัณฑ์ที่ตกตะกอนในทะเล ซึ่งเป็นประเด็นที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในสังคม รวมถึงการจัดการโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่มีประสิทธิภาพ การเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะที่ไม่เพียงพอ และความกังวลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางทะเลโดยผู้มีอำนาจในอุตสาหกรรมประมงขนาดใหญ่ที่อาจสร้างความยุ่งยากให้กับชาวประมงท้องถิ่น นโยบายอีกประการหนึ่งที่จุดชนวนให้เกิดการถกเถียงและสร้างความไม่พอใจ คือการที่รัฐบาลจะเปิดให้มีการส่งออกตัวอ่อน ของกุ้งล็อบสเตอร์อีกครั้ง ซึ่งเกรงว่า จะมีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรพันธุ์กรรมและคุณภาพความยั่งยืนของประชากรกุ้งล็อบสเตอร์

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น จึงมีการประกาศเลื่อนการบังคับใช้นโยบายการจัดการสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง (PIT) อีกครั้ง จากปี 2565 ได้ถูกเลื่อนออกไปเป็นปี 2567 และปี 2568 ในขณะที่การบริหารจัดการผลิตภัณฑ์ที่ตกตะกอนในทะเลยังคงดำเนินต่อไป มีการจัดตั้งทีมนักวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับตะกอนในทะเลผู้สังเกตการณ์ให้ความเห็นว่าการดำเนินนโยบายที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง รัฐบาลควรปฏิรูปการดำเนินการที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการวิจัยทางวิชาการและการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยในปี 2568 ถือเป็นโอกาสของรัฐบาล ในการพัฒนานโยบายดังกล่าวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนทางทะเลและประมง รวมถึงความท้าทายด้านความมั่นคงทางอาหารของโลกด้วย ดังนั้น การเลื่อนการบังคับใช้ของ PIT จะทำให้การเตรียมความพร้อมด้านเทคนิคและความโปร่งใสของการจัดสรรโควตา รวมถึงเป็นกลไกติดตามเพื่อป้องกันการผูกขาดและสร้างความยุติธรรมให้กับผู้ประกอบการธุรกิจต่อไป

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 1 มกราคม 2567

สำนักงานอาหารแห่งชาติเปิดตัวโครงการความช่วยเหลือด้านอาหารปี 2567

หลังประสบความสำเร็จในการกระจายความช่วยเหลือด้านอาหาร (ข้าวสาร) ในปี 2566 ที่ผ่านมา รัฐบาลโดยสำนักงานอาหารแห่งชาติ (NFA) ได้มอบหมายให้หน่วยงาน BULOG เปิดตัวโครงการความช่วยเหลือด้านอาหารอีกครั้งในปี 2567 ซึ่งได้ดำเนินการครั้งแรก เมื่อวันที่ 2 - 3 มกราคม 2567 โดยมีประธานาธิบดี Jowo Widodo เป็นประธานในการมอบข้าวสารให้กับประชาชนในเมืองจิลาลิง บันยูนัส และเตตกล จ. ชวากลาง โดยในปี 2567 จะเพิ่มจำนวนครอบครัวผู้รับผลประโยชน์ (KPM) ภายใต้โครงการดังกล่าว เป็น 22 ล้านครัวเรือน จากเดิม 21.35 ล้านครัวเรือนในปี 2566 และจะดำเนินการต่อไปในเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม 2567 หากงบประมาณของรัฐบาล (State budget: APBN) ยังมีเพียงพอที่จะดำเนินการต่อไปจนถึงเดือนมิถุนายน 2567

นาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหาร NFAเปิดเผยว่ารัฐบาลโดยกระทรวงการคลังได้เตรียมกองทุนค้ำประกัน (Guarantee Fund) มูลค่า 28.7 ล้านล้านรูเปียห์ ที่จะมอบให้หน่วยงาน BULOG และ ID Food เพื่อรองรับผลผลิตข้าวภายในประเทศที่เก็บเกี่ยวในปี 2567 ซึ่งกองทุนค้ำประกันนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรับประกันราคาจากผู้รับซื้อข้าว (Offtake rice) ที่มีข้อจำกัดด้านการเงินและจะเป็นอุปสรรคต่อเกษตรกร ดังนั้น นาย Arief จึงขอให้เกษตรกรมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลผลิตเท่านั้น โดยรัฐวิสาหกิจในภาคอาหารก็พร้อมที่จะรองรับผลผลิตในราคาที่เหมาะสมต่อไป

นอกจากนี้ NFA ร่วมกับหน่วยงาน BULOG เตรียมพร้อมแผนรองรับการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่ในปี 2567 อย่างต่อเนื่อง และเน้นย้ำว่าการรองรับผลผลิตภายในประเทศเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่สต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (CBP) ซึ่งความมั่นคงทางอาหารของประเทศถือเป็นเป้าหมายที่สำคัญอันดับแรก สอดคล้องกับรายงานเดือนธันวาคม 2566 ของกระทรวงเกษตรสหรัฐอเมริกา (USDA) คาดการณ์ผลผลิตข้าวโลกในปี 2566/2567 จะลดลงเกือบ 3.8 ล้านตัน รวมถึงผลผลิตข้าวในอินโดนีเซียที่คาดว่าจะลดลง 500,000 ตัน เนื่องจากความล่าช้าในการเข้าสู่ฤดูฝน

ที่มา: หน่วยงาน BULOG และหนังสือพิมพ์ Antara วันที่ 3 มกราคม 2567

แต่งตั้งผู้บริหารและเจ้าหน้าที่สำนักงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย

เมื่อวันที่ 3 มกราคม 2567 นาย Sahat M. Panggabean หัวหน้าหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย (Badan Karantina Indonesia: Barantin) ได้แต่งตั้งผู้บริหารและหัวหน้างาน 85 คน ประกอบด้วยผู้บริหาร 42 คน และเจ้าหน้าที่กำกับดูแล 43 คน ในโอกาสเดียวกันนี้ นาย Sahat ได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน 16 คน และแต่งตั้งรักษาการเจ้าหน้าที่อาวุโสระดับกลางและระดับสูง 26 คน นอกจากนี้ยังให้ข้อมูลว่า ปัจจุบันสถานการณ์สิ่งแวดล้อมและการค้าโลกมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และด้วยการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ความท้าทายในการปกป้องทรัพยากรชีวภาพของประเทศจะต้องมีการเรียนรู้และปรับตัวต่อไป พร้อมทั้งสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่หน่วยงาน Barantin ฝึกฝนตนเอง เพิ่มความเป็นผู้นำทางปัญญา มีคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติงาน และเน้นย้ำถึงการสร้างความไว้วางใจ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ดังที่ทราบกันดีว่า ปัจจุบันหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย ได้มีการบูรณาการควมรวม 3 หน่วยงาน คือ สำนักงานกักกันสินค้าเกษตรอินโดนีเซีย (IAQA) กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย สำนักงานตรวจสอบและกักกันสัตว์น้ำ (FQIA) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง กรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ (KSDAE) กระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้ ซึ่งการจัดตั้งหน่วยงานเป็นไปตามข้อบังคับของรัฐบาล ฉบับที่ 45/2023 และปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลในด้านการกักกันสัตว์ปลา และพืช ซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการรักษาความปลอดภัยและสุขภาพของทรัพยากรการเกษตร และการประมงในอินโดนีเซีย

ที่มา: หน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย วันที่ 3 มกราคม 2567

Bapanas เผยเหตุผลนำเข้าข้าวอีกในปี 2567

เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2567 นาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหารสำนักงานอาหารแห่งชาติ (Bapanas) เผยว่า ในปี 2567 รัฐบาลวางแผนนำเข้าข้าวจำนวน 3 ล้านตัน ซึ่งมาจากการคาดการณ์ว่าจะมีการขาดดุลข้าวในสต็อกในแต่ละเดือน ข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างพื้นที่ (KSA) สำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) ชี้ให้เห็นว่าการผลิตข้าวรายเดือนในเดือนมกราคม 2567 อยู่ที่ 900,000 ตัน และเดือนกุมภาพันธ์ 2567 อยู่ที่ 1.3 ล้านตัน ต่ำกว่าปริมาณการบริโภคข้าวเฉลี่ยรายเดือนที่ประมาณ 2.5 ล้านตัน

นาย Arief เปิดเผยว่ารัฐบาลอินโดนีเซียไม่สามารถรอนข้าวหมดจากสต็อกสำรองของรัฐบาล (CBP) จึงต้องวางแผนรับมือล่วงหน้าด้วยการนำเข้าข้าว เพื่อรักษาเสถียรภาพทางอาหาร ในขณะเดียวกัน Bapanas ยังคงดำเนินโครงการความช่วยเหลือด้านอาหาร (ข้าวสาร) อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสนับสนุนทางสังคมให้แก่ผู้มีรายได้น้อยในการรักษากำลังซื้อของประชาชนและควบคุมอัตราเงินเฟ้อ

ในขณะเดียวกันก็ยืนยันว่ารัฐบาลยังคงให้ความสำคัญกับการรับซื้อผลผลิตข้าวจากเกษตรกรในท้องถิ่น ซึ่งหน่วยงาน BULOG จะร่วมมือกับรัฐวิสาหกิจในภาคอาหาร รวมทั้งสมาคมกลุ่มเกษตรกร (Gapoktan) และสหกรณ์ต่างๆเตรียมพร้อมรองรับผลผลิตข้าวของเกษตรกรในราคาที่เหมาะสม ผ่านกองทุนค่าประกันของกระทรวงการคลัง จำนวน 28.7 ล้านล้านรูเปียห์

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas
วันที่ 9 มกราคม 2567

อินโดนีเซียเร่งฉีดวัคซีนป้องกันโรค LSD

เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2567 นาย Dane Roberts ที่ปรึกษาด้านการเกษตร สถานเอกอัครราชทูตเครือรัฐออสเตรเลียประจำอินโดนีเซียเป็นผู้แทนกระทรวงเกษตร ประมง และป่าไม้ออสเตรเลีย ส่งมอบวัคซีนป้องกันโรคล้มปี่ สกิน (Lumpy Skin Disease: LSD) ระยะที่ 2 จำนวน 500,000 โดสให้กับ Dr. Nuryani Zainuddin ผู้อำนวยการฝ่ายสุขภาพสัตว์ กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตร ซึ่งจัดขึ้น ณ คลังสินค้าห้องเย็นบริษัท PT Kiat Ananda สถานที่จัดเก็บวัคซีนก่อนแจกจ่าย โดย Dr. Nuryani กล่าวว่า ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของสองประเทศในการควบคุมป้องกันโรค LSD ในภูมิภาคเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องดำเนินการร่วมกัน เนื่องจากโรค LSD รวมถึงโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) ถือเป็นภัยคุกคามด้านความปลอดภัยทางชีวภาพ จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาด้านสุขภาพสัตว์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถควบคุมการระบาดของโรคเหล่านี้ได้ ทั้งนี้ รัฐบาลอินโดนีเซียต้องขอขอบคุณรัฐบาลออสเตรเลียสำหรับการทำงานเชิงรุกที่มีประสิทธิภาพ และให้ความสำคัญในด้านสุขภาพสัตว์ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเกษตรอย่างยั่งยืนและช่วยสร้างความมั่นคงทางอาหารสำหรับชุมชนในอินโดนีเซีย

ขณะเดียวกัน นาย Dane Roberts กล่าวว่า รัฐบาลออสเตรเลียมีความมุ่งมั่นที่จะร่วมมือกับรัฐบาลอินโดนีเซียในการควบคุมการระบาดของโรค LSD อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นของการระบาด โดยออสเตรเลียและอินโดนีเซียได้ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดในการพยายามควบคุมโรคสัตว์อุบัติใหม่ และต่อสู้กับความท้าทายด้านความปลอดภัยทางชีวภาพในภูมิภาค และปกป้องอุตสาหกรรมปศุสัตว์ของประเทศ และจะสนับสนุนทางเทคนิคและโครงการอื่นๆ ต่อไป

ในปี 2566 กระทรวงเกษตร ประมง และป่าไม้ ออสเตรเลียตกลงที่จะบริจาควัคซีนป้องกันโรค LSD ให้อินโดนีเซียจำนวน 1 ล้านโดส โดยแบ่งออกเป็นสองช่วง ซึ่งในเดือนพฤษภาคม 2566 ได้ส่งมอบวัคซีนระยะแรก จำนวน 500,000 โดส และกระจายไปยังจังหวัดที่มีการระบาด สำหรับวัคซีนในระยะที่ 2 ในปี 2567 จำนวน 500,000 โดสนี้ กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์จะเร่งขยายการฉีดวัคซีนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในพื้นที่ จ.ชวาตะวันออก จ.ชวากลาง และ จ.ลัมปุง โดยมุ่งเป้าไปที่ประชากรปศุสัตว์กลุ่มเสี่ยงในจังหวัดที่ติดเชื่อใหม่ ปศุสัตว์ที่ยังไม่ได้รับวัคซีน และสำหรับการฉีดวัคซีนซ้ำประจำปีในพื้นที่ติดเชื่อ

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์
วันที่ 8 มกราคม 2567

PUPR พร้อมเปิดตัวเขื่อน 5 แห่งต้นปี 2567

กรมทรัพยากรน้ำ กระทรวงโยธาธิการและการเคหะ (The Ministry of Public Works and Public Housing: PUPR) ยังคงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านทรัพยากรน้ำอย่างต่อเนื่องเพื่อสนับสนุนการสร้างความมั่นคงด้านน้ำและอาหารในอินโดนีเซีย ซึ่งหนึ่งในแนวทางคือการสร้างเขื่อน นาย Endra S. Atmawidjaja ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี อุตสาหกรรมและสิ่งแวดล้อม และโฆษก PUPR เปิดเผยว่า การสร้างเขื่อนภายใต้โครงการยุทธศาสตร์แห่งชาติ (National Strategic Projects: PSN) จำนวน 5 แห่ง ที่พร้อมเปิดตัวต้นปี 2567 ซึ่งเป็นความพยายามของรัฐบาลในการเพิ่มการกักเก็บน้ำในภูมิภาคต่างๆ เพื่อใช้ในช่วงฤดูแล้ง รวมถึงการบรรเทาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รายละเอียดดังนี้

- เขื่อน Karian มีความจุ 314.7 ล้านลูกบาศก์เมตร จะเพิ่มอุปทานน้ำให้กับพื้นที่ชลประทาน Ciujung ครอบคลุมพื้นที่ 22,000 เฮกตาร์ นอกเหนือจากการชลประทานแล้วเขื่อน Karian จะจัดหาน้ำดิบสำหรับใช้ในครัวเรือนและอุตสาหกรรมใน 9 เขตในกรุงจาการ์ตา จ.บันเต็น และ จ.ชวาตะวันตก
- เขื่อน Cipanas คาดว่าจะเพิ่มการกักเก็บน้ำเพื่อการเกษตรในเขตพื้นที่ Sumedang และ Indramay จ.ชวาตะวันตก ครอบคลุมพื้นที่ 9,273 เฮกตาร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชลประทาน Cipanas, Cikawung และ Cibunut
- เขื่อน Sepaku Semoi พร้อมเปิดดำเนินการและทำหน้าที่จัดหาน้ำดิบในพื้นที่ชุมชนตารา จ.กาลิมันตันตะวันออก ด้วยความจุ 2,000 ลิตรต่อวินาที และช่วยบรรเทาปัญหาน้ำท่วมในพื้นที่ชุมชนตารา และเขต Sepaku
- เขื่อน Tiu Suntuk ตั้งอยู่ในเขตชุมชนบาวาตะวันตก จ.นุซาเต็งการาตะวันตก สร้างขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ 2563 ด้วยมูลค่า 1.22 ล้านล้านรูเปียห์ด้วยความจุ 55.90 ล้านลูกบาศก์เมตรจะสามารถจ่ายน้ำดิบได้ 68 ลิตร/วินาทีส่งน้ำครอบคลุมพื้นที่ชลประทาน 1,900 เฮกตาร์ และมีศักยภาพสำหรับพัฒนาโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็ก ช่วยบรรเทาปัญหาน้ำท่วมได้ 390 ลูกบาศก์เมตร/วินาที รวมถึงมีศักยภาพเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และประมงน้ำจืดและ
- เขื่อน Lolak มีพื้นที่ 97.5 เฮกตาร์ ส่งน้ำครอบคลุมพื้นที่ 2,214 เฮกตาร์รองรับการจัดหาน้ำดิบได้ 500 ลิตร/วินาที และมีศักยภาพสำหรับโรงไฟฟ้าขนาด 2.43 เมกะวัตต์

ที่มา: กระทรวงโยธาธิการและการเคหะ วันที่ 2 มกราคม 2567

รัฐวิสาหกิจด้านยางพาราวางแผนเอาชนะความท้าทายในอุตสาหกรรมยาง

ท่ามกลางความผันผวนของราคายางในตลาดโลกถือเป็นความท้าทายสำหรับอุตสาหกรรมยาง Holding Perkebunan Nusantara PT Perkebunan Nusantara III (PTPN III) รัฐวิสาหกิจ (BUMN) ยางพาราในอินโดนีเซียที่ยังคงมีศักยภาพในการผลิตยาง โดยพิจารณาจากพื้นที่ปลูกยางของ บริษัทที่มีขนาดใหญ่ จากข้อมูลกระทรวงเกษตรระบุว่า อินโดนีเซียมีพื้นที่ปลูกยางประมาณ 4.7 ล้านเฮกตาร์ โดยมีผลผลิตประมาณ 4.2 ล้านตันต่อปี ซึ่งในจำนวนนี้เป็นพื้นที่ปลูกยางของ PTPN III จำนวน 1.2 ล้านเฮกตาร์ และมีผลผลิตประมาณ 1 ล้านตันต่อปี

โดยในปี 2565 ที่ผ่านมาราคายางพาราในตลาดโลก มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นสูงสุดอยู่ที่ 1.9 เหรียญสหรัฐต่อกิโลกรัม และลดลงอีกครั้งในปี 2566 ปัจจุบันราคายางพาราอยู่ในช่วง 1.2 - 1.3 เหรียญสหรัฐต่อกิโลกรัม จากสถานการณ์ ราคายางพาราโลกปรับตัวลดลงส่งผลกระทบต่อ PTPN III เนื่องจาก PTPN III จะต้องขายยางพาราในราคาที่ต่ำและทำให้มีรายได้ลดลงตามไปด้วยยิ่งไปกว่านั้นยังส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมผลิตยางพาราอินโดนีเซียในตลาดโลกด้วยเช่นกัน

เพื่อเอาชนะความท้าทายเหล่านี้ PTPN III ต้องมีเป้าหมายและแนวทางอย่างน้อย 3 ประการ คือ

- 1) เพิ่มผลผลิตยางโดยการคิดค้นนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่จะช่วยให้สามารถผลิตยางได้มากขึ้นด้วยต้นทุนที่ต่ำลง
- 2) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางที่ช่วยเพิ่มมูลค่าสินค้าให้สูงขึ้นและมีความหลากหลาย เพื่อเพิ่มรายได้ให้เกษตรกร
- 3) การเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิต เพื่อให้สามารถลดต้นทุนการผลิตและเพิ่มผลกำไรได้

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Lumpung วันที่ 9 มกราคม 2567

สม. Trenggono พร้อมทั้งจะเร่งดำเนินการโครงการภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงิน

เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2567 นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดเผยในงานแถลงข่าว หัวข้อ Outlook and Priority Programs for the Maritime and Fisheries Sector 2024 ว่าเป้าหมายของ KKP ในปี 2567 คือการดำเนินโครงการสำคัญภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินอย่างต่อเนื่อง เพื่อเร่งพัฒนาความยั่งยืนของระบบนิเวศ ตลอดจนกระตุ้นการขยายตัวทางเศรษฐกิจในภาคธุรกิจทางทะเลและประมง โดยมีโครงการสำคัญ 5 โครงการ คือ การขยายพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเล การจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การติดตามและควบคุมพื้นที่ชายฝั่งและหมู่เกาะขนาดเล็ก ตลอดจนการแก้ปัญหาขยะพลาสติกในทะเลโดยการมีส่วนร่วมของชาวประมงหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชายฝั่งทะเล ซึ่งในการจัดทำกรอบการดำเนินโครงการดังกล่าว รัฐบาลอินโดนีเซียได้ออกข้อบังคับ (PP) จำนวน 2 ฉบับ คือ ฉบับที่ 11/2023 ว่าด้วยนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง และฉบับที่ 26/2023 ว่าด้วยการจัดการผลิตภัณฑ์ที่ตกตะกอนในทะเล รวมทั้งมีการจัดทำกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องอีกหลายฉบับ โดย สม. Trenggono รับรองว่า การดำเนินงานตามโครงการทั้ง 5 จะต้องมีการศึกษาวิจัยและเตรียมการวางแผนอย่างละเอียด ทั้งด้านโครงสร้างพื้นฐานและทรัพยากรบุคคล ซึ่ง KKP ตั้งเป้าความสำเร็จด้านผลผลิตประมงไว้ที่ 30.85 ล้านตัน โดยมีมูลค่าการส่งออกสินค้าประมง 7,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อัตราแลกเปลี่ยนสำหรับ ชาวประมง (The Fisherman's Exchange: NTN) อยู่ที่ระดับ 108 และ อัตราแลกเปลี่ยนสำหรับผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ (Fish Cultivator's Exchange Rate: NTPi) อยู่ที่ระดับ 105 ตามลำดับ โดยการดำเนินโครงการจะได้รับการสนับสนุนงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2567 จำนวน 7.1 ล้านล้านรูเปียห์ และจะมีระบบตรวจสอบภายในเพื่อให้มั่นใจว่าโครงการภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินนี้สามารถดำเนินงานตามเป้าหมายของ KKP ได้อย่างราบรื่นและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชนสำหรับตัวชี้วัด ความสำเร็จ ผลการดำเนินงานในปี 2566 ปริมาณผลผลิตประมงสูงถึง 24.74 ล้านตัน ได้รับรายได้ของรัฐที่มีใช้ภาษี (PNBP) สำหรับกิจกรรมทางทะเลและประมง มูลค่า 1.69 ล้านล้านรูเปียห์ โดยมีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศจากการประมง ณ ไตรมาสที่ 3/2566 ขยายตัว ร้อยละ 6.78 นอกจากนี้ การส่งออกสินค้าประมง มีมูลค่ากว่า 5,600 ล้านดอลลาร์ NTN อยู่ที่ระดับ 105.40 และ NTPi 104.92 ตามลำดับ ส่งผลให้การลงทุนทางทะเลและประมงมีมูลค่า ถึง 9.56 ล้านล้านรูเปียห์ ณ ไตรมาสที่ 3/2566

นอกจากนี้ การกำกับดูแลเรื่องการทำประมง ในน่านน้ำอินโดนีเซีย KKP ประสบความสำเร็จ โดยสามารถจับกุมเรือประมงภายในประเทศ และ เรือประมงต่างชาติจำนวน 269 ลำ ที่ทำประมง ที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU fishing) รวมทั้งมีการพัฒนาสร้างโมเดลขึ้นหลายรูปแบบได้แก่ โมเดลหมู่บ้านชาวประมงสมัยใหม่ในเมือง Samber Binyeri จ.ปาปัว โมเดลการเพาะเลี้ยงกุ้งในพื้นที่เมืองเกบูแมน จ.ชวากลาง และโมเดลการเพาะเลี้ยงสาหร่าย ในพื้นที่เมือง Wakatobi จ. สุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์ กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 10 มกราคม 2567

เคาะ! สต็อกอาหารขั้นต่ำของรัฐบาลในปี 2567

เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2566 นาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหารสำนักงานอาหารแห่งชาติ (Bapanas) ได้ร่วมหารือหรือ Focus group ในหัวข้อ ความท้าทายและมุมมองด้านความมั่นคงทางอาหาร ในการมอบหมายการดูแลสต็อกสำรองอาหารของรัฐ (CPP) ให้แก่หน่วยงาน BULOG โดย Bapanas จะเป็น ผู้กำหนดปริมาณ CPP ที่จำเป็นต้องสำรองไว้จนถึงสิ้นปี 2567 ซึ่งเป็นไปตามกฎฎีกาหัวหน้าสำนักงานอาหารแห่งชาติ เลขที่ 379.1/TS.03.03/K/11/2023 ว่าด้วยปริมาณ มาตรฐานคุณภาพ และราคาการจัดซื้อของรัฐบาลในบริบทของการดำเนินการ CPP ปี 2567

นาย Arief กล่าวว่าความท้าทายด้านความมั่นคงทางอาหารในปี 2567 เป็นภัยคุกคามต่อทุกภาคส่วน ความพร้อมด้านอาหารท่ามกลางสภาวะของความไม่แน่นอนทั่วโลกดังนั้นจึงจำเป็นต้องเสริมสร้างความแข็งแกร่งของ CPP ด้วยการเพิ่มความสามารถในการจัดเก็บและการกระจายสินค้ารวมถึงการประสานงานที่มีประสิทธิภาพระหว่างรัฐบาลและภาคเอกชน นอกจากนี้ Bapanas ได้กำหนดปริมาณสต็อกขั้นต่ำสำหรับการจัดการสินค้าอาหาร 13 รายการ ที่เป็นอาหารสำรองของรัฐบาลในปี 2567 ดังนี้

ลำดับที่	สินค้า	ปริมาณขั้นต่ำ (ตัน)	สต็อกปลายปีขั้นต่ำ (ตัน)
1	ข้าว	2,400,000	1,200,000
2	ข้าวโพด	250,000	60,000
3	ถั่วเหลือง	100,000	20,000
4	เนื้อวัว	20,000	2,500,000
5	เนื้อกระบือ	100,000	5,000
6	ไก่เนื้อ	12,000	600
7	ไข่ไก่	7,000	-
8	น้ำตาล	250,000	25,000
9	น้ำมันปรุงอาหาร	100,000 (กิโลลิตร)	5,000 (กิโลลิตร)
10	หอมแดง	100	-
11	กระเทียม	1,000	100
12	พริก	100	-
13	ปลาทู	250	50

ในขณะเดียวกัน รัฐบาลยังคงดำเนินโครงการความช่วยเหลือด้านอาหาร (ข้าวสาร) จำนวน 10 กิโลกรัม/เดือนต่อไปจนถึงเดือนมิถุนายน 2567 สำหรับผู้มีรายได้น้อยและเพื่อควบคุมอัตราเงินเฟ้อ ตลอดจนปกป้องผู้ผลิตและผู้บริโภคจากผลกระทบของความผันผวนของราคาสินค้า

นอกจากนี้ ข้อมูลกระทรวงการคลังระบุว่า ได้มีการจัดสรรงบประมาณในการเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารให้กับกระทรวงและสถาบันต่างๆ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยในปี 2567 จะใช้งบประมาณสูงถึง 114.3 ล้านล้านรูเปียห์ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 13.2 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า โดยมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มความพร้อม ด้านอาหาร ความสามารถในการเข้าถึงอาหาร และการรักษาเสถียรภาพราคาอาหาร

ที่มา : หนังสือพิมพ์ CMBC อินโดนีเซีย
วันที่ 11 มกราคม 2567

OFFICE OF AGRICULTURAL AFFAIRS, JAKARTA

อินโดนีเซีย - เวียดนามร่วมผลักดันความร่วมมือ ด้านประมง

เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2567 นาย Joko Widodo ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย พร้อมด้วยผู้บริหารระดับสูง อาทิ นาง Retno Marsudi รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ อินโดนีเซีย นาย Erick Thohir รัฐมนตรีว่าการกระทรวงรัฐวิสาหกิจ นาย Agus Gumiwang Kartasasmita รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทะเลและประมง เดินทางเยือนกรุงฮานอย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เพื่อหารือทวิภาคีกับ นาย Vo Van Thuong ประธานาธิบดีแห่งเวียดนาม ซึ่งทั้งสองฝ่ายได้มีแถลงการณ์ร่วม โดยประธานาธิบดี Jokowi กล่าวว่า อินโดนีเซียและเวียดนามเห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับความร่วมมือหลายประการ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือการเพิ่มเป้าหมายทางการค้าใหม่ด้านการลงทุน อินโดนีเซียแสดงความยินดีกับการลงทุนที่เพิ่มขึ้นระหว่างทั้งสองประเทศ โดยนักธุรกิจอินโดนีเซียที่บริษัทขนาดใหญ่ และบริษัทยูนิคอร์นไปลงทุนในเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ อินโดนีเซียและเวียดนามได้ตกลงที่จะเสริมสร้างความร่วมมือด้านความมั่นคงทางอาหาร ทั้งในสาขาเกษตรกรรมและการประมง โดยมีการลงนามบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการประมงซึ่งถือเป็นแรงผลักดันสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือและการลงทุนในภาคประมง ตลอดจนการเติบโตของภูมิภาค

ในขณะที่ ประธานาธิบดี Thuong กล่าวว่า ทั้งสองฝ่ายเน้นย้ำความสำคัญด้านเสถียรภาพในทะเลจีนใต้ เวียดนามเป็นหนึ่งในหลายประเทศที่มีข้อพิพาทดินแดนทับซ้อนในทะเลจีนใต้ ในทางกลับกัน อินโดนีเซียมีความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีกับจีน อย่างไรก็ดี อินโดนีเซียได้แสดงความกังวลเกี่ยวกับการละเมิดอธิปไตยของอินโดนีเซียในเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ถูกรุกล้ำโดยจีน เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว นาง Retno Marsudi รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เปิดเผยว่าอินโดนีเซียพร้อมที่จะทำงานร่วมกับประเทศอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในทะเลจีนใต้

สำหรับในปี 2566 ที่ผ่านมามีตัวเลขการค้าระหว่างอินโดนีเซียและเวียดนามมีมูลค่าสูงถึง 14,100 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 23 โดยประธานาธิบดี Thuong หวังว่า ในปี 2567 จะเพิ่มขึ้นเป็น 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ปัจจุบันอินโดนีเซียเป็นผู้ค้ารายใหญ่อันดับ 3 ของเวียดนาม ในขณะที่เวียดนามเป็นผู้ค้ารายใหญ่อันดับ 4 ของอินโดนีเซียในอาเซียน โดยเวียดนามและอินโดนีเซียได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตในปี 2498 และในปี 2556 ได้สถาปนาความสัมพันธ์เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์อย่างเป็นทางการ และหวังว่าทั้งสองประเทศจะสามารถยกระดับความสัมพันธ์เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมในเร็ว ๆ นี้ ปัจจุบันเวียดนามเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์เพียงแห่งเดียวของอินโดนีเซียในอาเซียน

ที่มา : หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 13 มกราคม 2567

อินโดนีเซีย - ติมอร์ตะวันออกมุ่งส่งเสริมความยั่งยืน ของระบบนิเวศทางทะเล

เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2567 นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) แห่งอินโดนีเซีย และนาย Domingos da Conceicao dos Santos รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและการประมง (Ministry of Agriculture and Fisheries: MAF) แห่งติมอร์ตะวันออกร่วมเป็นสักขีพยานในการลงนามในแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์ระบบนิเวศทางทะเลขนาดใหญ่ในทะเลอินโดนีเซีย (Indonesian Seas Large Marine Ecosystem (ISLME) Strategic Action Plan (SAP)) ของสองหน่วยงาน เพื่อร่วมกันส่งเสริมการขยายพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเลอย่างยั่งยืนร่วมกัน โดยเฉพาะพื้นที่ระบบนิเวศทางทะเลขนาดใหญ่ในทะเลอินโดนีเซียที่จะดำเนินการผ่านโครงการความร่วมมือ ISME – SAP โดยได้รับการสนับสนุนจาก The Global Environment Facility (GEF) และองค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO)

สมว. Trenggono เปิดเผยว่าความร่วมมือดังกล่าวสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการดำเนินโครงการที่มีความสำคัญภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงิน คือ การขยายพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเล ซึ่ง SAP ได้มุ่งเน้นการรักษาความยั่งยืนด้านการประมง พันธุ์ความหลากหลายทางชีวภาพของแหล่งที่อยู่อาศัยทางทะเล ดมดลภาวะทางทะเล การอนุรักษ์สัตว์ทะเลหายากและใกล้สูญพันธุ์ ชนิดพันธุ์ที่ถูคุกคาม และสัตว์ที่ได้รับการคุ้มครอง (Endangered, Threatened and Protected: EPT) รวมทั้งตอบสนองต่อความท้าทายจากผลกระทบการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ความร่วมมือในการขยายพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเลอย่างยั่งยืนระหว่างอินโดนีเซียและติมอร์ตะวันออกได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยตั้งแต่ปี 2562 – เดือนมกราคม 2567 ได้มีการดำเนินการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาข้ามพรมแดน (Transboundary Diagnostic Analysis: TDA) โดยมีผลลัพธ์ในรูปแบบของเอกสารทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์ เพื่อที่จะนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดเตรียม ISME – SAP ระหว่างอินโดนีเซียและติมอร์ตะวันออกต่อไป

ในขณะที่เดียวกัน สมว. Santos กล่าวว่า การลงนามในเอกสาร SAP ถือเป็นงานที่เป็นรูปธรรมในการตระหนักถึงการใช้ทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน และเป็นโอกาสที่ดีสำหรับติมอร์ตะวันออกในการพัฒนาด้านการประมง การเพาะปลูก และการจัดการแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำ รวมทั้งเป็นการแสวงหาแนวทางส่งเสริมความร่วมมือในสาขาต่างๆ กับอินโดนีเซียที่ใกล้ชิดมากขึ้น

ทั้งนี้ พื้นที่ ISLME เป็นหนึ่งใน 66 พื้นที่ระบบนิเวศทางทะเลขนาดใหญ่ในโลก ซึ่งตั้งอยู่ที่จุดบรรจบระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย เป็นเขตการบริหารจัดการของอินโดนีเซียและติมอร์ตะวันออกที่ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 2.3 ล้านตารางกิโลเมตร โดยร้อยละ 98 อยู่ในทะเลของอินโดนีเซีย และร้อยละ 2 อยู่ในทะเลของติมอร์ตะวันออก

ที่มา : กรมจับสัตว์น้ำ กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 16 มกราคม 2567

อินโดนีเซีย และ FAO ร่วมพัฒนาเยาวชนเกษตรกรรุ่นใหม่

เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2566 นาย Moeldoko เสนาธิการประจำทำเนียบประธานาธิบดี พร้อมด้วยผู้แทน FAO ประจำอินโดนีเซียและติมอร์ตะวันออก ได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจเปิดตัวโครงการความร่วมมือทางเทคนิค (Technical Cooperation Program: TCP) ในการเสริมศักยภาพเยาวชนผ่านการพัฒนาขีดความสามารถในโครงการระบบเกษตรกรรมที่เป็นนวัตกรรมเพื่อการเปลี่ยนแปลงระบบเกษตรอาหารในอินโดนีเซีย (Empowering Youth through Capacity Development on Innovative Farming System Programme for Agrifood System Transformation in Indonesia) ซึ่งจะมีการสร้างความร่วมมือในการประสานงานที่สำคัญกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก รวมถึงกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย โดยเน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นร่วมกันในการเปลี่ยนแปลงภาคเกษตรกรรมอย่างสร้างสรรค์ ด้วยการเสริมศักยภาพให้กับเยาวชนรุ่นใหม่ของอินโดนีเซีย

โดย TCP เป็นโครงการเกษตรอัจฉริยะอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของ FAO ร่วมกับ National Leadership Council Indonesian Farmers Union (HKTI) สำนักงานอาหารแห่งชาติ (Bapanas) กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย (Kementan) และสำนักงานวิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ (BRIN) ผ่านการวิจัยที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นเยาวชนรุ่นใหม่จำนวน 100 - 150,000 คน โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรการศึกษาด้านการเกษตร ทักษะ และความรู้ผ่านนวัตกรรม และแนวทางการทำฟาร์มแบบดิจิทัล ใน จ. ชวาตะวันตก จ. ชวาตะวันออก จ. สุลาเวสีใต้ และ จ. กาลิมันตันใต้ ซึ่ง TCP ในอินโดนีเซีย จะใช้รูปแบบการฝึกอบรม รวมทั้งรับฟังสิ่งที่เยาวชนรุ่นใหม่ต้องการในภาคเกษตรกรรม จากนั้นจึงใช้แนวทางการตลาดที่เหมาะสม เพื่อให้เยาวชนรุ่นใหม่ไม่เพียงแต่ผลิตสินค้าทางการเกษตรเท่านั้น แต่ยังทำงานในห่วงโซ่อุปทานทั้งหมดด้วย

ขณะเดียวกัน นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรกล่าวถึงปัญหาในการฟื้นฟูเกษตรกร ถือเป็นหนึ่งในปัญหาที่หลายประเทศทั่วโลกเกิดความกังวล ยิ่งไปกว่านั้น ปัจจุบันมีความขัดแย้งกัน โดยด้านหนึ่งประชากรโลกการเติบโตเพิ่มขึ้น แต่อีกด้านหนึ่ง พื้นที่ทางการเกษตรกำลังลดลง เกษตรกรรมเป็นภาคส่วนการจัดหาอาหารเชิงกลยุทธ์ซึ่งกำลังเผชิญกับวิกฤตในด้านความพร้อมของเกษตรกร จำนวนครัวเรือนเกษตรกรในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2546 - 2556) ลดลง 5 ล้านคน และเกษตรกรอินโดนีเซียกว่าร้อยละ 61 มีอายุมากกว่า 45 ปี เยาวชนรุ่นใหม่ขาดความสนใจในภาคเกษตรกรรมเพราะเชื่อว่าการเป็นเกษตรกรนั้นเป็นอาชีพที่ต้อยต่ำ สกปรก ยากจน และเป็นชุมชนในพื้นที่ห่างไกล จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้กระทรวงเกษตรเคลื่อนไหวและเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการดังกล่าว

นอกจากนี้ นาย Dedi Nursyamsi หัวหน้าสำนักงานส่งเสริมการเกษตรและพัฒนาทรัพยากรบุคคล (Agricultural Extension and Human Resources Development Agency: BPPSDMP) กล่าวว่า กระทรวงเกษตรอยู่ระหว่างดำเนินการแก้ไขปัญหาค่าจ้างแรงงานเกษตรกรที่ลดลงและเยาวชนรุ่นใหม่ไม่สนใจภาคเกษตรกรรม โดยจะนำเสนอเทคนิคการเกษตรสมัยใหม่และการปรับปรุงคุณภาพลักษณะของการทำฟาร์มแบบวิชาชีพ โดยหวังว่าโครงการนี้จะสามารถลบภาพลักษณ์ของเกษตรกรที่ถูกมองว่าต้อยต่ำในกลุ่มเยาวชนรุ่นใหม่ออกไปได้

โรงงานยางหลายแห่งปิดตัวลงเนื่องจากขาดแคลนวัตถุดิบ

เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2566 นาย Aziz Pane ประธานสมาคมผู้ผลิตยางรถยนต์อินโดนีเซีย (APBI) และสภายางอินโดนีเซีย (Dekarindo) เปิดเผยว่า ในปี 2566 ที่ผ่านมา มีโรงงานแปรรูปยางอย่างน้อย 9 แห่งใน จ. สุมาตราใต้ จ. เรียว และ จ. อาเจห์ ได้ปิดกิจการลงเนื่องจากการขาดแคลนวัตถุดิบยางซึ่งเป็นผลจากเกษตรกรรายย่อยหันไปปลูกปาล์มน้ำมันกันมากขึ้น การลดลงของวัตถุดิบยางสำหรับผลิตยางรถยนต์ส่งผลให้ความต้องการนำเข้าวัตถุดิบเพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันอุตสาหกรรมยางรถยนต์ในประเทศก็ได้รับผลกระทบจากอุปสงค์ในตลาดโลกที่ลดลง โดยเฉพาะการส่งออกเนื่องจากข้อจำกัดด้านนโยบายเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่า (EUDR) ที่บังคับใช้ของสหภาพยุโรป ทำให้ผู้ผลิตยางรถยนต์ในประเทศต้องเผชิญกับความยากลำบากจากภาวะที่ขาดแคลน หนึ่งในบริษัทที่ได้รับผลกระทบคือ PT Hung-A Indonesia ซึ่งเป็นบริษัทเกาหลีใต้ที่ก่อตั้งขึ้นในอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 2534 โดยอยู่ระหว่างพิจารณาการเลิกจ้างพนักงานกว่า 1,500 คน และหยุดดำเนินการในเดือนกุมภาพันธ์ 2567

ปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบยางเริ่มรุนแรงมากขึ้น จากรายงานได้ระบุว่ามีการนำเข้าวัตถุดิบยางจำนวน 254,454 ตัน ในช่วงตั้งแต่ปี 2562 ถึงเดือนตุลาคม 2566 โดยนำเข้าเพิ่มขึ้นตั้งแต่ ปี 2563 จำนวน 19,600 ตัน และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็น 113,000 ตัน วัตถุดิบยางที่นำเข้าส่วนใหญ่อยู่ในรูปยางก้อนถ้วย (cup lump) ประเทศต้นทางการนำเข้ายางก้อนถ้วย ได้แก่ ไต้หวัน ไทย กานา ฟิลิปปินส์ และ ไลบีเรีย โดยนำเข้ามากที่สุดจากไต้หวัน โคสต์จำนวน 198,500 ตัน

นอกจากนี้ สมาคมผู้ผลิตยางอินโดนีเซีย (Gapkindo) เผยว่าการขาดแคลนวัตถุดิบยาง ทำให้โรงงานยางครบวงจรจำนวน 48 แห่งจาก 152 แห่ง ต้องปิดกิจการลงในช่วง 6 ปีที่ผ่านมา โดย Gapkindo คาดว่าจะมีการเลิกจ้างพนักงานกว่า 14,400 คน ซึ่งนาย Uhendi Haris รองผู้อำนวยการบริหาร Gapkindo กล่าวว่า การเลิกจ้างแรงงานนั้นไม่เพียงแต่เฉพาะโรงงานแปรรูปยางเท่านั้น แต่ยังรวมถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำ เช่น ล้อรถยนต์ ยางมือ และ ภาคโลจิสติกส์ ก็ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน

ราคาข้าวปรับตัวสูงขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน

เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2567 สำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) กระทรวงมหาดไทยได้จัดการประชุมในหัวข้อ การควบคุมเงินเฟ้อระดับภูมิภาค (The Regional Inflation Control Meeting) โดยนาง Pudji Ismartini รองผู้อำนวยการฝ่ายสถิติการจัดจำหน่ายและบริการ เปิดเผยว่าราคาข้าวคุณภาพปานกลางปีนี้ปรับตัวเพิ่มขึ้นสูงกว่าปีที่ผ่านมา และราคาข้าวในแต่ละพื้นที่ยังมีแนวโน้มปรับตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งรัฐบาลพยายามควบคุมระดับราคาข้าวที่สูงขึ้น โดยเร่งการนำเข้าและเข้าการแทรกแซงตลาด

จากข้อมูลแพร่ราคาอาหารสำนักงานอาหารแห่งชาติ (Bapanas) ณ วันที่ 22 มกราคม 2567 ระบุว่า ราคาขายปลีกข้าวคุณภาพปานกลางเฉลี่ยในประเทศอยู่ที่ 13,260 รูเปียห์ ต่อ กิโลกรัม เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงเดือนตุลาคมปีก่อนหน้าที่ 13,210 รูเปียห์ ต่อ กิโลกรัม โดยรัฐบาลได้กำหนดราคาขายปลีกสูงสุดสำหรับข้าวคุณภาพปานกลาง (HET) อยู่ระหว่าง 10,900 - 11,800 รูเปียห์ต่อ กิโลกรัม ขึ้นอยู่กับพื้นที่ในแต่ละภูมิภาคของประเทศ จากข้อมูล BPS ระบุว่า ราคาขายปลีกข้าวเฉลี่ยปรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.28 โดยมีพื้นที่ที่ประสบปัญหาราคาข้าวที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 - 3 ของเดือนมกราคม 2567 กว่า 200 แห่ง

นอกจากนี้ นาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหาร Bapanas เปิดเผยว่าราคาข้าวที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากผลผลิตข้าวในประเทศที่ลดลงในช่วงเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2567 แต่อย่างไรก็ตาม กระทรวงเกษตรรับประกันว่าจะสามารถเกี่ยวข้าวได้ในช่วงดังกล่าวในหลายพื้นที่ อาทิ จ. ชวาตะวันตก จ. ชวากลาง จ. ชวาตะวันออก จ. สุมาตราเหนือ จ. สุมาตราใต้ และ จ. กาลิมันตัน ตะวันตก

ดังนั้น เพื่อควบคุมราคาข้าวที่พุ่งสูงขึ้น รัฐบาลจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับสต็อกสำรองข้าวของรัฐบาล (CBP) ที่บริหารจัดการโดย BULOG โดยดำเนินการแทรกแซงราคาข้าวในตลาดผ่านโครงการจัดหาอาหารและรักษาเสถียรภาพราคา (SPHP) และโครงการให้ความช่วยเหลือด้านอาหาร (ข้าวสาร) ซึ่ง CBP จะรับซื้อข้าวเปลือกที่ผลิตภายในประเทศและนำเข้า ซึ่งตามหลักการ CPB จะต้องซื้อข้าวเปลือกที่ผลิตภายในประเทศและนำเข้า ซึ่งปริมาณผลผลิตข้าวในช่วงเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2567 รัฐบาลไม่เอียงในเรื่องดังกล่าว จึงตัดสินใจทยอยนำเข้าข้าวในปี 2567 จำนวน 2 ล้านตัน

ที่มา : หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 22 มกราคม 2567

ผู้ผลิตยางพาราเผชิญปัญหาการส่งออกยุโรป

เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2567 นาย Aziz Pane ประธานสภายางอินโดนีเซีย (Dekarindo) เปิดเผยว่า Dekarindo คาดการณ์ว่า ในปี 2567 ผู้ประกอบการธุรกิจยางจะมีแรงกดดันอย่างมากในอุตสาหกรรมยางพารา เนื่องจากการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่า (EUDR) ของสหภาพยุโรป ที่จะเริ่มบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2568 ซึ่งภายใต้กฎหมายนี้ ผู้ประกอบการที่ส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์อนุพันธ์ไปยังสหภาพยุโรป จำเป็นต้องจัดเตรียมข้อมูลเพื่อรองรับการตรวจสอบย้อนกลับ เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดของผลผลิตยางพารา

จากข้อมูลรายงานสถิติยางของอินโดนีเซียระบุว่า การส่งออกยางธรรมชาติไปยังสหภาพยุโรปในปี 2565 จำนวน 340,066 ตัน ลดลงร้อยละ 13.18 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าอยู่ที่ 391,683 ตัน โดยเบลเยียม ผู้นำเข้ายางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดจากอินโดนีเซียในปี 2565 ด้วยปริมาณ 54,076 ตัน รองลงมาคือ สโลวีเนีย 46,536 ตัน และเยอรมนี 38,515 ตัน ตามลำดับ ดังนั้นกฎหมาย EUDR ของสหภาพยุโรป จึงคาดว่าจะส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนของอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์อนุพันธ์ อินโดนีเซีย เช่น รองเท้ายาง รองเท้าแตะ และยางรถยนต์

นาย Aziz กล่าวต่อไปว่ารัฐบาลจะต้องมีความพยายามและยืนหยัดในการเจรจาผ่านช่องทางทางการทูตกับสหภาพยุโรป เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงยางพาราของอินโดนีเซียได้รับการยอมรับ ทั้งนี้ การแสวงหาตลาดส่งออกใหม่ไม่ใช่ทางออกสำหรับผู้ประกอบการยางของประเทศที่ต้องเผชิญกับผลกระทบจากกฎหมาย EUDR ของสหภาพยุโรป

นอกจากนี้ปัจจุบันประเทศในสหภาพยุโรปบางประเทศกำลังเริ่มมองหาความร่วมมือกับผู้ส่งออกยางจากผู้ผลิตรายอื่นนอกเหนือจากอินโดนีเซีย ซึ่ง Dekarindo เห็นว่าภาคเอกชนไม่สามารถทำงานได้เพียงลำพัง และหวังว่ารัฐบาลจะก้าวเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการส่งออกยางไปยังสหภาพยุโรปต่อไป

ที่มา : หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 29 มกราคม 2567

